

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **por. Mgr. E. M., nar. X**
bytem X,
zastoupena Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. 75/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, kterým zamítl odvolání žalobce proti

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

rozhodnutí ČR – Policie ČR, náměstka ředitele Krajského ředitelství hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 12. 10. 2017, č. 7055/2017, kterým služební funkcionář rozhodl, že dnem 1. 10. 2017 přísluší žalobkyni základní tarif zvýšený o 10% z 7. tarifní třídy a 6. tarifního stupně ve výši 37 450 Kč měsíčně, s tím, že ostatní složky služebního příjmu tvoří zvláštní příplatek ve výši 4 000 Kč a osobní příplatek ve výši 2 530 Kč, celkem služební příjem měsíčně činí 43 980 Kč. Žalovaný současně odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobkyně nejprve v obecné rovině namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nesprávně je posoudil a že je rozhodnutí založeno na nesprávném právním názoru žalovaného, i to, že žalovaný porušil procesní předpisy, což má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
3. V dalších částech podané žaloby žalobkyně zrekapitulovala skutkový stav: osobní příplatek ve výši 2 100 nebyl rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009 odejmut a ani nebylo rozhodnuto o změně jeho výše. Rozhodnutím České republiky – Policie ČR, náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 došlo k přiznání osobního příplatku ve výši 1 500 Kč, a to vzhledem k mimořádnému plnění služebních úkonů. Vzhledem k tomu, že osobní příplatek nebyl nikdy odebrán, je nutné vykládat tyto rozhodnutí tak, že posledním rozhodnutím č. 5282/2009 došlo od 1. 12. 2009 k jeho navýšení z částky 2 100 Kč o částku 1 500 Kč, tj. na celkovou částku 3 600 Kč. Jelikož byl osobní příplatek přiznán jako odměna, není možné jej považovat za snížení ani za odejmutí části. Za nesprávný proto považuje žalobkyně závěr, že došlo ke změně snížení – odejmutí.
4. Rozhodnutím ČR – Policie ČR, náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. 5829/2014 ze dne 30. 9. 2014 došlo ke zvýšení osobního příplatku na výši 2 530 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, když zdůraznila, že nikdy nedošlo k odebrání osobního příplatku, neboť o něm nebylo rozhodnuto.
5. Žalobkyně kromě již vznesených obecných námitek namítá, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou zatížena vadou nesprávného právního posouzení, poukázala na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, s tím, že toto rozhodnutí řeší velice obdobnou situaci, když argumentace NSS je natolik výstižná, že ji lze beze zbytku vztáhnout i na tento případ. Žalobkyně přitom z rozsudku obsáhle citovala a uzavřela, že z citovaných závěrů zcela evidentně vyplývá nesprávnost obou rozhodnutí, a to jak pokud jde o samotnou existenci nároku na přiznaný osobní příplatek, tak i jeho trvání a navyšování. Při tom odkázala také na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 Ad 14/2015-55 ze dne 13. 4. 2017, body 20-22. Žalobkyně namítá, žalobou napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a zdůraznila, že primárně napadá metodiku výpočtu na zvýšení svého služebního příjmu, resp. základního tarifu s ohledem na nařízení vlády č. 321/2017 Sb., kterým došlo ke změně stupnice základních tarifů. Žalobkyně svým odvoláním brojila proti výši služebního příjmu jako celku, neboť při jeho výpočtu bylo vycházeno z nesprávných podkladů. Žalobkyně namítá také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nedostatečně vypořádal s návrhem žalobkyně na přerušování řízení. Žalobkyně navíc odkazuje na klíčová rozhodnutí ve věci podané kasační stížností proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 5 Ad 22/2017-21 ze dne 28. 11. 2017, kdy bylo řízení zastaveno z důvodu nesprávné aplikace ustanovení zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích. Rozhodnutí ve věci 5

Ad 22/2017 bylo vydáno poté, co bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze rozsudkem č. j. 6 Ad 14/2015-55 ze dne 13. 4. 2017. Dle žalobkyně však výše osobního příplatku, který jí náleží od 1. 12. 2019, není stále postavena najisto, neboť je předmětem řízení v rámci správního soudnictví.

6. Žalobkyně dále namítá porušení procesních práv, neboť byla informována o možnosti seznámit se spisovým materiálem necelou hodinu a půl před tím, než mělo k seznámení dojít. Procesní pochybení bylo napraveno, neboť byl stanoven jiný termín k seznámení se spisovým materiálem. Zpráva měla být, dle tvrzení žalovaného, do datové schránky dodána dne 15. 12. 2017, den 16. 12. 2017 je prvním dnem pro dodání zprávy a den 19. 12., kde se oprávněná osoba přihlásila, je dnem čtvrtým, nikoli pátým, jak tvrdí žalovaný. Zákonná lhůta tak nemohla být dodržena.
7. Žalobkyně dále poukazuje na to, že po jednání senátu poradní komise vznesla námitku k vedení spisového materiálu, který je veden v rozporu s ustanovením § 17 správního řádu. Správní spis byl ale následně dopracován a byly též očíslovány jednotlivé listy spisu. Materiál tak ztrácí dopracováním jakýkoliv smysl a celé řízení je zatíženo nezhojitelnou vadou.
8. Žalobkyně dále namítá, že v rámci svého odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí žádala správní orgán o zaslání kopií vnitřních předpisů pro jednání senátu poradní komise tak, aby mohla plně uplatňovat svá práva. Uvedené kopie však poskytnuty nebyly. Za nesprávný považuje postup žalovaného, který uvedl, že předpisy byly žalobkyni zaslány v souvislosti s jiným řízením, neboť každé řízení dle žalobkyně musí obstát samostatně. V důsledku postupu žalovaného by žalobkyně v jednotlivých řízeních nemusela disponovat vždy aktuálním zněním předmětných vnitřních předpisů.
9. Žalobkyně je tedy přesvědčena, že rozhodnutím ČR – Policie ČR, náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru 30. 11. 2009, č. 5282/2009 došlo k přiznání osobního příplatku 1 500 Kč, a to vzhledem k mimořádnému plnění služebních úkolů, když osobní příplatek nebyl nikdy odebrán. Následná rozhodnutí je proto nutné vykládat tak, že posledním rozhodnutím č. 5282/2009 došlo od 1. 12. 2009 k navýšení příplatku (částky 2 100 Kč) o částku 1 500 Kč. O tomto závěru svědčí hned několik skutečností. Rozhodnutí č. 2423/2009 ve výrokové části neobsahuje žádný výrok o osobním příplatku a tudíž nedošlo k jeho odejmutí a ani rozhodnutí o změně jeho výše. Zvýšený příplatek o částku 1 500 Kč byl přiznán za mimořádné plnění služebních úkolů v rámci integrovaného operačního střediska (z tohoto vyplývá, že se jedná o odměnu). Jelikož osobní příplatek byl přiznán jako „odměna“, není jej možné považovat za snížení. V opačném případě by se jednalo o odejmutí části příplatku. Snížení ovšem vylučuje kladné hodnocení příslušníka uvedené v odůvodnění. Z toho shrnuje žalobkyně, že v daném případě nešlo o odejmutí osobního příplatku, ale došlo k jeho zvýšení. Tyto závěry jsou dle žalobkyně podpořeny rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 171/2014-46 ze dne 19. 2. 2015 a rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 6 Ad 14/2015-55 ze dne 13. 4. 2017.
10. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobkyní tvrzeným okolnostem stran podání žádosti o doplacení služebního příjmu žalovaný uvedl, že osobní příplatek ve výši 2 100 Kč, který pobírala žalobkyně na svém předchozím služebním místě, vrchní inspektor na odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod od 17. 2. 2009, jí nebyl od 1. 5. 2009 vyplácen po ustanovení na

nové služební místo komisaře, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstka ředitele Krajského ředitelství pro vnější službu, integrované operační středisko, s místem působení Praha. Na nové služební místo na IOS byla žalobkyně ustanovena rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu č. 2423/2009 ze dne 27. 4. 2009. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně zároveň jmenována do služební hodnosti komisař a tímto rozhodnutím nebylo jakkoli rozhodnuto o osobním příplatku žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 5., se žalobkyně neodvolala.

11. Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. 5282/2009 se ze dne 30. 11. 2009 došlo u žalobkyně od 1. 12. 2009 ke snížení osobního příplatku na výši 1 500 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí nepodala žalobkyně odvolání a rozhodnutím nabylo právní moci dne 29. 12. 2009. Žalobkyně tak brojí proti pravomocnému rozhodnutí, neboť ve stanovené lhůtě nepodala řádný opravný prostředek. Vědomě se tedy vyloučila s možností podání žaloby, neboť podle § 68 písm. a) s.ř.s. je žaloba v tomto případě nepřípustná. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015-55, ze kterého vyplývá, že od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 náleží osobní příplatek dle rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2009 č. 1598/2009, tj. ve výši 2 100 Kč a ode dne 1. 12. 2009 náleží žalobkyni osobní příplatek dle rozhodnutí téhož náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, tj. ve výši 1 500 Kč měsíčně. Od tohoto pravomocného rozhodnutí, kterým byl stanoven osobní příplatek ve výši 1 500 Kč, se odvíjí veškerá další následná rozhodnutí. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru č. 756/2017 ze dne 28. 7. 2017 bylo žalobkyni přiznáno doplacení osobního příplatku v celkové částce 14 700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009. Žalovaný zdůraznil znovu, že žalobkyně nepodala odvolání proti rozhodnutí, ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým došlo ke snížení osobního příplatku na výši 1 500 Kč měsíčně, toto rozhodnutí nabylo právní moci, a proto bylo žalobkyni přiznáno doplacení osobního příplatku v celkové částce 14 700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009.
12. K námitce, že při vydání rozhodnutí bylo vycházeno z nesprávných podkladů, uvedl žalovaný, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nařízení vlády č. 321/2017, kterým došlo ke změně stupnice základních tarifů příslušníků bezpečnostních sborů. Při tom odkázal na znovu na již citované rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 6 Ad 14/2015-55, konkrétně bod 26. K námitce, že se nedostatečně žalovaný vypořádal s návrhem na přerušování řízení, uvedl žalovaný, že se řídil názorem soudu vyjádřeným v rozsudku Městského soudu č.j. 6 Ad 14/2015-55 a důvod pro přerušování řízení tedy nevidí. Na tento rozsudek odkázal, i pokud jde o námitku vyřešení předběžné otázky vztahující se k výši osobního příplatku. Pokud jde o námitku porušení procesních práv z důvodu, že jím nebyla dostatečně s předstihem žalobkyně upozorněna na možnost seznámení se spisem, uvedl žalovaný, že procesní pochybení bylo následně napraveno, když žalobkyni byl stanoven jiný termín k nahlédnutí do spisu. Vyjádřil se také k námitce vedení spisového materiálu a k námitce ohledně nezaslání kopií vnitřních předpisů, s tím, že žádnou z těchto námitek neshledal žalovaný důvodnou.
13. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
14. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 12. 10. 2017 vydal náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru č. 7055/2017 rozhodnutí, kterým rozhodl o tom, že dnem 1. 11.

2017 přísluší žalobkyni základní tarif z 07. tarifní třídy a 06 tarifního stupně zvýšený o 10 % ve výši 37 450 měsíčně s tím, že ostatní složky služebního příjmu činí zvláštní příplatek dle § 120/3 zákona ve výši 4 000 Kč a osobní příplatek dle § 122 zákona ve výši 2 530 Kč, takže služební příjem celkem činí měsíčně 43 980 Kč.

15. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatnila v podstatě shodné námitky jako v nyní podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení i obsah dosud vydaných rozhodnutí souvisejících s nyní projednávanou věcí. Žalovaný k věci zdůraznil, že rozhodnutí nevycházelo z žádných jiných podkladů a důkazů, ale pouze z nařízení vlády č. 321/2017 Sb. Žalovaný se pak také vyjádřil k námitkám týkající se osobního příplatku, když odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2017, č. j. 6 Ad 14/2015-55, ze kterého vyplývá, že od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 náleží osobní příplatek dle rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 17. 2. 2009 č. 1598/2009, tj. ve výši 2 100 Kč a ode dne 1. 12. 2009 náleží žalobkyni osobní příplatek dle rozhodnutí téhož náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, tj. ve výši 1 500 Kč měsíčně. Od tohoto pravomocného rozhodnutí, kterým byl stanoven osobní příplatek ve výši 1 500 Kč, se odvíjí veškerá další následná rozhodnutí. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru č. 756/2017 ze dne 28. 7. 2017 bylo žalobkyni přiznáno doplacení osobního příplatku v celkové částce 14 700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009. Žalovaný zdůraznil znovu, že žalobkyně nepodala odvolání proti rozhodnutí, ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým došlo ke snížení osobního příplatku na výši 1 500 Kč měsíčně, toto rozhodnutí nabylo právní moci, a proto bylo žalobkyni přiznáno doplacení osobního příplatku v celkové částce 14 700 Kč za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009.
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se předně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože tato vada by vylučovala věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé,

zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

18. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat
19. Napadené rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelné není. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je tedy řádně odůvodněno, je plně srozumitelné.
20. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také z důvodu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s návrhem žalobkyně na přerušení řízení. Soud se s tímto názorem neztotožňuje, neboť je patrné, že žalovaný řádně odůvodnil i to, proč neakceptoval návrh žalobkyně na přerušení řízení, tedy že při rozhodnutí vycházel ze závěrů uvedených v rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 6 Ad 14/2015 – 55. Toto odůvodnění postupu správního orgánu soud považuje za dostatečné.
21. Vzhledem k tomu, že soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přistoupil k věcnému projednání žalobních námitek.
22. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti výši osobního příplatku, který je podle ní v napadeném rozhodnutí nesprávně stanoven pouze ve výši 2 530 Kč, ačkoli by měl být stanoven ve výši 3 600 Kč. Žalobkyně argumentuje tím, že jí osobní příplatek nebyl nikdy odebrán, a proto je nutné vykládat vydaná rozhodnutí tak, že rozhodnutím č. 5282/2009 došlo od 1. 12. 2009 k jeho navýšení z částky 2 100 Kč o částku 1 500 Kč, tj. právě na celkovou částku 3 600 Kč.
23. Žalobkyně přitom zdůraznila, že výše osobního příplatku, který jí náleží od 1. 12. 2009, není stále postavena najisto, neboť je předmětem řízení v rámci správního soudnictví.
24. S tímto názorem se městský soud neztotožňuje, neboť již bylo vydáno jak Městský soudem, tak i Nejvyšším správním soudem, několik rozhodnutí, která ohledně stanovení výše osobního poplatku dala za pravdu žalovanému.
25. Městský soud již v rozsudku ze dne 13.4.2017, č.j. 6 Ad 14/2015, tedy již rok předtím, než podala žalobkyně nyní podanou žalobu, vyjádřil ohledně výše osobního poplatku žalobkyně od 1.12.2009 jednoznačný závěr, a to, že „rozhodnutím služebního funkcionáře o

přiznání osobního příplatku ze dne 30.11.2009 došlo ke změně výše tohoto příplatku, a tím tak ke změně rozhodnutí o osobním příplatku ve smyslu ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, a pokud se žalobkyně nebránila této změně odvoláním, rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti, a osobní příplatek jí byl snížen na částku 1.500,- Kč měsíčně. Je tomu tak z toho důvodu, že osobní příplatek podle ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je pouze jeden a jako takový nárok jej je nutné chápat – příslušník nemůže mít více osobních příplatků v jedno časové období. Proto pokud bylo rozhodnuto o přiznání osobního příplatku v jiné výši (zde nižší, než původně přiznané), došlo k rozhodnutí o změně výše tohoto příplatku ve smyslu ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, a tím tak ke změně výše přiznaného nároku původním rozhodnutím ze dne 17.2.2009.“

26. Ke shodnému závěru dospěl Městský soud v Praze i rozsudku ze dne 17.10.2018, č.j. 5 Ad 14/2015 – 51, když proti němu podanou kasační stížnost žalobkyně zamítl jako nedůvodnou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15.5.2020, č.j. 9 As 416/2018 – 52 (všechna citovaná rozhodnutí soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Uvedené závěry ohledně výše osobního příplatku žalobkyně potvrdil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 20.5.2020, č.j. 1 As 374/2019 – 66, kterým zamítl kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26.9.2019, č.j. 10 Ad 11/2015 – 78. Na obě tato vedená soudní řízení ostatně poukazovala sama žalobkyně v podání, které bylo Městskému soudu doručeno dne 30.12.2019.
28. Soud považuje za nutné pro přehlednost shrnout dosud vydaná rozhodnutí, která se dotýkala žalobkyně a jejího osobního příplatku, a ze kterých také soud v nyní projednávané věci vycházel.
 - Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšil náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „náměstek ředitele“) žalobkyni ode dne 1. 2. 2009 osobní příplatek na 2.100 Kč. Žalobkyni daným rozhodnutím zařadil na služební místo vrchní inspektor u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, skupina zpracování dopravních nehod.
 - Náměstek ředitele rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, žalobkyni odvolal ze služebního místa vrchní inspektor a ustanovil ji na služební místo komisař u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, integrované operační středisko. V rozhodnutí současně vymezil služební příjem, který se skládal ze základního tarifu 26.420 Kč zvýšeného o 10 % a zvláštního příplatku 3.600 Kč. Výroková část neobsahovala vymezení osobního příplatku.
 - Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, přiznal náměstek ředitele žalobkyni ode dne 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1.500 Kč.
 - Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, byl osobní příplatek ode dne 1. 10. 2014 zvýšen na 2.530 Kč.
 - Dne 22. 5. 2014 žalobkyně požádala o doplacení osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 a za období od 1. 12. 2009 do 30. 4. 2014. Tuto žádost zamítl správní orgán I. stupně dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014. Proti tomuto rozhodnutí a

proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, podala žalobkyně společné odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27.2.2015, č. 74/2015.

29. Shodně jako věci projednávané před Městským soudem v Praze pod sp. zn.. 10 Ad 11/2015 a následně před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 374/2019 se i v nyní projednávané věci domáhala žalobkyně přezkoumání rozhodnutí, kterým rozhodl správní orgán I. stupně podle § 115a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), o stanovení celkového služebního příjmu žalobkyně, neboť jí byl nově stanoven základní tarif služebního příjmu. Mezi ostatními složkami služebního příjmu byl v obou případech uveden jako složka služebního příjmu i osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2.530 Kč. Jedná se tedy o typově shodná rozhodnutí, která v podstatě se liší pouze tím, že byla vydána na základě odlišných nařízení vlády, kterými došlo ke změně stupnice základních tarifů.
30. Vzhledem k tomu, že v obou projednávaných věcech označila žalobkyně za jádro sporu určení výše jejího osobního příplatku, který byl v obou rozhodnutích stanoven ve výši 2 530 Kč, vycházel městský soud ze závěrů Nejvyššího správního soudu učiněných v rozsudku ze dne 20.5.2020, č.j. 1 As 374/2019 – 66, když neshledal žádný důvod, pro který by se měl od těchto závěrů odchýlit.
31. I Městský soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutím ze dne 12.10.2017 č. 7055/2017 správní orgán I. stupně žalobkyni v návaznosti na vydání nařízení vlády č. 321/2017 Sb. v souladu s § 115a zákona o služebním poměru sdělil navýšení základního tarifu, tedy deklaroval stávající právní stav, který nastal po vydání tohoto nařízení vlády. Pokud náměstek ředitele ve výroku rovněž uvedl ostatní složky služebního příjmu, včetně osobního příplatku, výše těchto ostatních složek vychází z dříve vydaných rozhodnutí náměstka ředitele ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009 (přiznání osobního příplatku ve výši 1.500 Kč měsíčně), a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014 (zvýšení na 2.530 Kč). Jeho výši tak pouze v rozhodnutí rekapituluje.
32. Nejvyšší správní soud pak zdůraznil, že obě tato rozhodnutí náměstka ředitele, tedy citovaná rozhodnutí ze dne 30.11.2009 a ze dne 30.9.2014, „*jsou pravomocná, závazná a vykonatelná, přičemž pokud se stěžovatelka domnívala, že došlo k nezákonnému snížení dříve přiznaného osobního příplatku, stalo se tak již těmito předchozími rozhodnutími. Proti prvnímu rozhodnutí se však stěžovatelka odvoláním nebránila vůbec. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelka měla odvoláním brojit již proti tomuto rozhodnutí; v odvolání mohla namítat, že rozhodnutí je vnitřně rozporné, když jí je na jednu stranu přiznáván osobní příplatek za mimořádné zásluhy, na straně druhé je fakticky snižován. Proti druhému zmiňovanému rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání a následně i žalobu, o níž městský soud rozhodl rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51. V něm dal městský soud stěžovateli za pravdu, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nezaniká jeho nárok na osobní příplatek již přiznaný. Ke změnám osobního příplatku dochází jen na základě rozhodování dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Vyjádřil se také k povaze prvního rozhodnutí. Byť se dle městského soudu mělo jednat o odměnu za kvalitní službu, reálně došlo ke snížení osobního příplatku, neboť tím došlo k odstranění rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009. Náměstek ředitele očividně dosud vycházel ze závěrů o diskontinuitě osobního příplatku, tedy když stěžovatelka nastoupila na nové služební místo, hleděl na ni tak, jako by žádný osobní příplatek neměla. Ačkoli takový postup byl nesprávný, stěžovatelka nepodala proti tomuto*

rozhodnutí žádný opravný prostředek, jedná se tedy o pravomocné rozhodnutí, jemuž svědčí presumpce správnosti. Ve vztahu k druhému rozhodnutí pak městský soud zdůraznil, že osobní příplatek je možné jako každé jiné právo přiznat pouze jednou - vydání druhého rozhodnutí, které by mělo existovat souběžně s rozhodnutím prvním, brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. To však nevylučuje změny ve věci osobního příplatku, ke kterým dochází vždy na podkladě § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tento rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností vedenou pod sp. zn. 9 As 416/2018, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl zamítavým rozsudkem ze dne 14. 5. 2020. V něm dospěl k právním závěrům obdobným těm, které jsou uvedené shora“.

33. Městský soud proto dospěl k závěru, že osobní příplatek ve výši 2 530 Kč stanovily správní orgány zcela správně, v souladu s ustanovením § 122 zákona o služebním poměru.
34. Pokud žalobkyně poukázala na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, považuje městský soud za nutné uvést, že tento rozsudek řešil jinou situaci jiného žalobce, zatímco výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterých nyní městský soud vycházel, řeší přímo situaci žalobkyně a, jak již městský soud výše uvedl, neshledal žádný důvod pro odchýlení se od této judikatury.
35. Žalobkyně namítá také porušení svých procesních práv, neboť byla informována o možnosti seznámit se spisovým materiálem necelou hodinu a půl před tím, než mělo k seznámení dojít. Sama žalobkyně připouští, že procesní pochybení bylo napraveno, neboť jí byl stanoven jiný termín k seznámení se spisovým materiálem. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný sice pochybil, avšak vzhledem k tomu, že své pochybení napravil, k porušení namítaných procesních práv žalobkyně nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť žalobkyni bylo umožněno se s obsahem spisu řádně seznámit. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
36. Žalobkyně dále poukazuje na to, že po jednání senátu poradní komise vznesla námitku k vedení spisového materiálu, který je veden v rozporu s ustanovením § 17 správního řádu. Správní spis byl ale následně dopracován a byly též očíslovány jednotlivé listy spisu. Materiál tak ztrácí dopracováním jakýkoliv smysl a celé řízení je zatíženo nezhojitelnou vadou.
37. Ani tuto námitku soud důvodnou nehledal. Lze připustit, že žalovaný z počátku řízení nevedl spis zcela v souladu s ustanovením § 17 správního řádu. K připomínce žalobkyně toto své pochybení ale napravil, řádně dopracoval spisový přehled a očísloval jednotlivé listy. Žalobkyně netvrdí, jak toto posléze odstraněné pochybení zasáhlo do jejích práv, když pouze spekuluje o tom, že mohlo být se spisem nevhodně manipulováno. Tato skutečnost ale ze správního spisu, ani z průběhu řízení nevyplyvá. Navíc nelze odhlédnout od toho, že spis je dle tvrzení žalovaného veden i elektronicky v systému. K zásahu do práv žalobkyně proto dle soudu ani tímto postupem žalovaného nedošlo.
38. Žalobkyně dále namítá, že v rámci svého odvolání proti žalobou napadenému rozhodnutí žádala správní orgán o zaslání kopií vnitřních předpisů pro jednání senátu poradní komise tak, aby mohla plně uplatňovat svá práva. Uvedené kopie však poskytnuty nebyly. Za nesprávný považuje postup žalovaného, který uvedl, že předpisy byly žalobkyni zaslány v souvislosti s jiným řízením, neboť každé řízení dle žalobkyně musí obstát samostatně. V důsledku postupu žalovaného by žalobkyně v jednotlivých řízeních nemusela disponovat vždy aktuálním zněním předmětných vnitřních předpisů.

39. K této námitce považuje soud za nutné uvést, že žalobkyně v podané žalobě neuvádí, o jaké vnitřní předpisy se jednalo a soud nemá tak možnost posoudit, jak jí mohlo být v důsledku jejich nezaslání bráněno v uplatňování jejích práv. Sama žalobkyně navíc netvrdí ani to, zda došlo ke změně vnitřních předpisů v období od 5.10.2017 do jednání senátu a zda tedy vůbec mohlo být zasaženo postupem žalovaného do jejích práv. Proto soud i tuto ani námitku neshledal důvodnou.
40. Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

